

Gemotiveerd

Tijdens een behandeling bij de fysiotherapeut komt mijn werk ter sprake. Hij is benieuwd waar mijn cursisten zoal vandaan komen. “En wat voor soort cursisten kom je vooral tegen? Ik bedoel, hoe zijn ze?”

“Gemotiveerd”, zeg ik. Hij is blij (en een beetje verrast) om dat te horen. Het is niet de eerste keer dat ik dit gesprek voer. Het gesprek komt dan altijd al snel op de media. Het beeld dat zij scheppen over inburgeraars is vaak niet positief. Ik ben blij dat ik over mijn ervaringen kan vertellen! Ik ervaar juist motivatie en betrokkenheid.

Na drie weken met nek- en duizeligheidsklachten, kan ik eindelijk weer gaan lesgeven aan mijn alfabetiseringsgroep. Ik ben gelukkig, ik heb ze gemist! Dat dat wederzijds is, blijkt al snel. De eerste cursist die ik tegenkom in de gang knuffelt me plat en heeft bloemen voor me meegenomen. De volgende cursist stapt breed lachend het lokaal binnen en zegt luid: “Halloooooo, gefeliciteeeeeerd!” Het woord is niet helemaal goed gekozen, maar ik begrijp de intentie maar al te goed. Weer een ander zegt “Alhamdulillah”, één van de Arabische woorden waarvan ik de betekenis ken: ‘Dank aan God’! Verder ligt mijn bureau in rap tempo vol met allerlei lekkers: van zelfgebakken koekjes tot zakjes snoep; ik heb tenslotte het Suikerfeest gemist doordat ik ziek was.

Aan het begin van de les vertel ik waar ik last van had, nl. vervelende duizeligheidsklachten. Er wordt even in het Arabisch overlegd met elkaar en dan blijkt dat ze een verklaring hebben voor mijn duizeligheid: “Docent misschien zwanger?” Ik schiet hard in de lach. “Nee! Ik ben te oud, hoor.” Om dat te onderstrepen wijs ik naar mijn grijze uitgroei. Die is behoorlijk, want ook mijn kappersafspraak heeft niet kunnen plaatsvinden deze weken. Ze zijn niet overtuigd. “Ja, leuk. Docent misschien baby?” Ik herinner ze aan mijn twee volwassen kinderen. Ook dat is voor mijn cursisten geen goed argument. “Jouw man is oud?” vraagt één van hen voorzichtig. “Ja, mijn man is oud”, zeg ik met een knipoog. Het werkt, het gesprek neemt een andere wending.

“Blijf thuis is niet goed.” Ik denk even dat ze het over mij hebben, maar het blijkt over hen zelf te gaan. Ze vertellen dat ze het maar niks vonden; lege weken, weinig te doen én weinig contact. Ze pakken hun spullen uit hun tas en zitten klaar om er weer tegenaan te gaan. Over gemotiveerde cursisten gesproken!